

lignende Maade, som det nu vil ske efter dette Lovforslag, vilde det være en god Foranstaltning, som vilde blive hilst med stor Tilfredshed af hele Landbruget og forhaabentlig af det hele Land. Derfor skal jeg tillade mig at spørge den højtærede Finansminister, om han vilde anse det for at være aldeles udelukket, at man kunde komme ind paa noget i den Retning.

Nu skal vi imidlertid tale om de specielle sønderjydske Forhold, det er jo saa lige til. Jeg vil da sige om disse Lovforslag, som forhaabentlig bliver vedtaget inden ret længe, at der er stor Mulighed for, at navnlig Lovforslaget om Hypoteklaanefonden kan komme til at virke paa en meget god Maade. Her er nemlig mange, mange Ting, der kan rettes ved, og naar man har Pengemidler til sin Raadighed, kan man jo virke i højere Grad, end hvis man staa og mangler Penge. En af de Ting, som gør Stillingen vanskelig i hvert Fald i store Dele af de sønderjydske Landsdele, er de spredte Jorder. Det er ganske forfærdende for en Mand fra Landet Nord for Kongeaen at komme ned og se, hvor spredt Arealerne ligger. Det er ikke nogen Sjældenhed at træffe en Gaard, hvis Areal er fordelt paa mellem 20 og 30 Parceller, spredt ud til alle Sider af Byen. Derfor er det heller ikke sjældent at se to Landmænd komme imod hinanden i Høsttiden med samme Slags Korn paa Vognen. At det er Tidsspilde og urentabelt, er noget, der siger sig selv. I den Anledning er der jo nedsat en Kommission, som jeg har den Ære og Glæde at være Formand for, og jeg har været glad for at være med til at udføre et Arbejde nede i de sønderjydske Landsdele. Det er lykkedes at faa en Del udrettet i de to Aar, hvori denne Lov har virket, men der kunde udrettes meget, meget mere. Der skulde efter min Mening sættes meget stærkere Fart paa. Nu kan man maaske sige: Saa skulde Kommissionen tage Initiativet. Ja, det har vi prøvet paa, og vi er ogsaa blevet modtaget med Velvillie alle Vegne, men selv om Resultaterne ikke er saa ganske faa, er de alligevel for faa. Der burde tages meget, meget stærkere fat.

Det er en given Sag, at naar Jorderne ligger saa spredt, har de ikke saa stor en Forrentningsevne, som naar de ligger mere

samlet, og her vil jeg gerne sige til den vorde Bestyrelse for Hypoteklaanefonden, om den ikke nok vil bidrage til og animere Landbrugerne til, at der tages hurtigere fat paa denne Arrondering. Ved Loven af 29. Marts 1924 blev der gennem den sønderjydske Laanekasse bevilget 4 Mill. Kr. til dette Formaal: Arrondering af Jorderne dernede. Det gjordes muligt ved en anbefaling fra Kommissionen, naar man derved kunde opnaa en for Bygningerne sundere Beliggenhed af Jorderne, at oprette smaa Gaarde, smaa Hjem, som ikke kunde oprettes efter de almindelige Jordlove. Jeg beklager, at de 4 Mill. Kr. nu skal nedsættes til 2 Mill. Kr. — saa vidt jeg forstaa af Lovforslaget, er det Mening. Ganske vist er det jo ikke saa forfærdelig mange Hjem, der er blevet oprettet i de to Aar, der er gaaet, men dog heller ikke saa ganske faa. Der er allerede bevilget 25 Laan til et Beløb af 336 500 Kr. Men der er til Dato indkommet 34 Andragender, saa vi vil jo meget let naa op over den halve Million. Det er givet, at en Institution som denne ikke lige straks kan komme til at virke med fuld Fart; der maa gaa en Tid, før det rigtig gaar ind i Folks Bevidsthed, at Kommissionen eksisterer, og at der kan udrettes en hel Del, hvis man vil benytte Kommissionen og de Midler, den har at arbejde med. Det er ikke min Mening her at ville stille Krav om, at de 2 Mill. Kr. bliver forhøjet til 4 Mill. Kr., men jeg vil blot tillade mig at stille det Spørgsmaal til den højtærede Finansminister, om han ikke kunde tænke sig her fra Talerstolen at fremkomme med en Udtalelse om, at man, naar dette Beløb er opbrugt, kan forvente, at der vil blive stillet yderligere Midler til Raadighed, netop fordi Oprettelsen af Hjem, enten det nu er smaa Gaarde eller Husmandsbrug eller egne Hjem inde ved Byerne, giver Arbejde til dem, der faar Brugene, og desuden til en Mængde Mennesker, som kan faa Beskæftigelse ved Opførelse af Bygninger, ved Frembringelse af de Redskaber, de nye Landmænd skal have, og alt hvad der i øvrigt skal til. Det er kort sagt noget, vi har talt om saa tidt, naar vi har talt om Jordlovene; det er jo netop noget af det, der i stærkest mulig Grad bør fremdrages, naar Talen er om at skaffe Beskæftigelse. Og det er der netop her saa gode Betingelser for, hvis man fra